

virkelige Nyheder i Lovforslaget — det meste af, hvad jeg hidtil har omtalt, bortset fra Koncessionsspørgsmaalet, har jo været Ændringer i det tidligere fremsatte Forslag —, nemlig Bestemmelserne med Hensyn til Udbyttefordelingen. Det siges først i Overensstemmelse med tidligere Forslag, at Bankerne skal paa passende Maade konsolidere sig ved at være forpligtede til at anvende visse Beløb, visse Procentsatser af deres Overskud til Reservefonden. Dette har min fulde Sympati. Det siges derefter i samme Paragraf, at den „good will“, der eventuelt maatte være fremkommet ved Bankens Etablering, skal afskrives i Løbet af 3 Aar. Dette har jeg heller ikke noget imod, men jeg har noget imod, at man fra Statens Side mere og mere kommer ind paa at forlange to forskellige Regnskaber. Staten optræder og maa optræde i forskellige Egenskaber, men Staten har ikke Lov til at forlange af sine Borgere, at naar den optræder i den ene Egenskab, skal de komme stikkende med eet Slags Regnskab, og naar den optræder i en anden Egenskab, skal de komme med et helt andet. Vi ser allerede nu, hvorledes Skattevæsenet forlanger, at Borgerne skal opgøre deres Regnskab paa een Maade, og saa kommer Staten og siger: Ja, men det er kun overfor Skattevæsenet, men naar du nu kommer her og skal ses under Synsvinkelen Aktieselskab eller Bank, vær'sgod, saa maa du gøre det op paa en helt anden Maade! Jeg synes, det er urimeligt, at hvis man i Samfundets Interesse mener, at en saadan Konto som good will-Kontoen bør afskrives saa hurtigt — og jeg tror, den højtærede Minister har Ret i, at det er heldigt —, saa bør man ogsaa drage Konsekvenserne af det; saa kan man efter min Mening som Stat ikke være bekendt at forlange to Slags Regnskaber, men saa maa man tage Konsekvenserne og ogsaa skattemæssigt set behandle det Regnskab, som Staten i anden Egenskab har forlangt aflagt, paa en bestemt Maade.

Saa kommer jeg til Nyheden, og Nyheden er altsaa den, at for Fremtiden skal Udbyttefordelingen godkendes af Bankinspektøren. Jeg er ikke helt sikker paa, hvad Meningen med denne Bestemmelse egentlig er. Hvis jeg læser selve Lovforslagets Tekst, siger den, at forinden Aarsregnskabet forelægges for Generalforsamlingen, skal Udbyttefordelingen godkendes af Bankinspektøren. Jeg vil for det første gaa ud fra, at det er *Forslaget*

til Udbyttefordelingen, der skal godkendes af Bankinspektøren. Men er denne Godkendelse saa bindende overfor Generalforsamlingen? For hvis den ikke er det, synes jeg egentlig, at Bestemmelsen ikke har saa forfærdelig megen Betydning. Og jeg kan ikke tænke mig, at det er Meningen, at Bankinspektøren nu pludselig skulde rage op over Generalforsamlingen. Som Aktieselskaber hidtil har været indrettet, har den højeste Myndighed dog været selve Generalforsamlingen. Forvirringen stiger end yderligere, hvis man læser, hvad den højtærede Minister sagde, da han forelagde Lovforslaget, før da gik han et Skridt videre, idet den højtærede Minister udtalte, at Bankinspektøren for Fremtiden skulde have et Medansvar for Lovligheden af den Udbyttefordeling, som Bankerne foreslaar. Jeg ved ikke, hvad Bankinspektøren siger til pludselig at faa et saa kolossalt Ansvar. Hvis jeg var Bankinspektør, vilde jeg i højeste Grad betakke mig for at skulle staa inde for de Udbyttefordelinger, der maatte blive foreslaaet. Dertil kommer, at Arbejdet efter mit Skøn maa være uoverkommeligt. Med megen Møje og Besvær er det lykkedes at faa gennemført, at alle Bankers Regnskaber skal opgøres pr. 1. Januar, og det var man glad over, for saa havde man lettere ved at sammenligne. Men jeg tror, at hvis denne Bestemmelse gennemføres, saa vilde man beklage, at man har faaet Aarsopgørelsen henlagt til en og samme Tid paa Aaret. Selv om Bankinspektøren har haft Lejlighed til at holde sig a jour med Bankernes Stilling, saa er det nu alligevel ikke saadan at springe til at godkende et Forslag til en Udbyttefordeling. Og tænk paa, med hvilke Forventninger ikke alene Indskyderne, men ogsaa Aktionærerne maatte modtage et saadant af Bankinspektøren godkendt Forslag. Man maa jo gaa ud fra, at nu er alt i Orden, og der er intet som helst at frygte. Og saa vil det maaske alligevel vise sig, at det Skøn, Bankinspektøren under de foreliggende Omstændigheder havde udøvet, ikke holdt Stik. Jeg vil ikke i mindste Maade forklejne den tidligere Bankinspektør. Men hvis man gennemgaar de Skøn, der er afgivet af denne ved de forskellige Bankkrak, som forelaa i hans Tid, saa vil man se, at det Gang paa Gang har vist sig, at hans Skøn var, for at bruge et mildt Udtryk, ikke helt rigtigt. Hvor meget mere udsætter man da ikke Bankinspektoratet for noget saadant, naar det skal godkende Udbyttefordelingen for